

**УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Дрозденка Максима Вікторовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) статей 347, 350, частини другої статті 383, частини другої статті 388 Кримінально-процесуального кодексу України 1960 року, пункту 15 розділу XI „Перехідні положення“ Кримінального процесуального кодексу України

К и ї в
8 вересня 2026 року
№ 208-2(I)/2026

Справа № 3-163/2026(358/26)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Гришук Оксани Вікторівни – головуючого,
Барабаша Юрія Григоровича,
Совгірі Ольги Володимирівни – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Дрозденка Максима Вікторовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) статей 347, 350, частини другої статті 383, частини другої статті 388 Кримінально-процесуального кодексу України 1960 року, пункту 15 розділу XI „Перехідні положення“ Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Совгірю О.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Дрозденко М.В. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність статтям 3, 8, 9, 10, 22, 24, 29, 55, 59, 62, 63, 64, 129 Конституції України (конституційність) статті 347, 350, частину другу статті 383, частину другу статті 388 Кримінально-процесуального кодексу України 1960 року (далі – Кодекс 1960 року), пункт 15 розділу XI „Перехідні положення“ Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс).

Стаття 347 Кодексу 1960 року визначає перелік судових рішень, які підлягають апеляційному оскарженню, а його стаття 350 встановлює вимоги до змісту апеляції.

Згідно з частиною другою статті 383 Кодексу 1960 року „у касаційному порядку також можуть бути перевірені вироки місцевих судів, постанови (ухвали) цих судів у справах про застосування примусових заходів виховного чи медичного характеру, інші постанови (ухвали), які перешкоджають подальшому провадженню у справі, ухвали апеляційного суду, постановлені щодо цих вироків, постанов (ухвал), крім випадків, коли апеляційною інстанцією зазначені рішення скасовано, а справу направлено на нове розслідування чи новий судовий розгляд, а також ухвали апеляційного суду, постановлені ним в апеляційному порядку щодо видачі особи (екстрадиції)“.

За частиною другою статті 388 Кодексу 1960 року „касаційні скарги на судові рішення, зазначені в частині другій статті 383 цього Кодексу, передаються судді касаційного суду, що визначається у порядку, встановленому частиною третьою статті 16² цього Кодексу, який протягом 15 діб з часу їх надходження вирішує питання про витребовування справи. Справа не витребовується, якщо скарга відповідно до вимог статті 350, частини другої статті 383, статті 384, частини другої статті 386, частини першої статті 398 цього Кодексу не може бути предметом розгляду суду касаційної інстанції. Про

прийняте рішення суддя виносить мотивовану постанову, копія якої надсилається прокуророві чи особі, яка подала скаргу. Постанова оскарженню не підлягає. Відмова у витребовуванні справи не перешкоджає витребовуванню справи при повторному надходженні скарги за умови усунення зазначених у постанові суду недоліків і якщо вона надійшла в межах строку, визначеного статтею 386 цього Кодексу, або не пізніше одного місяця з дня одержання копії постанови про відмову у витребовуванні справи“.

Відповідно до пункту 15 розділу XI „Перехідні положення“ Кодексу апеляційні та касаційні скарги, заяви про перегляд судових рішень у кримінальних справах, які були розглянуті до набрання чинності Кодексом, або у справах, розгляд яких не завершено з набранням чинності Кодексом, подаються і розглядаються у порядку, що діяв до набрання чинності Кодексом, з урахуванням положень, визначених § 3 розділу 4 Закону України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

Дрозденко М.В. є підсудним у кримінальній справі, розгляд якої здійснюють у порядку, визначеному Кодексом 1960 року.

Дрозденко М.В. звернувся до суду з клопотанням про призначення судово-лінгвістичної експертизи перекладу обвинувального висновку та повернення справи прокурору для проведення додаткового розслідування. Хортицький районний суд міста Запоріжжя ухвалою від 24 грудня 2025 року, яку Запорізький апеляційний суд постановою від 8 квітня 2026 року залишив без змін, відмовив Дрозденку М.В. у задоволенні зазначеного клопотання. Верховний Суд у складі судді Другої судової палати Касаційного кримінального суду постановою від

5 травня 2026 року відмовив у витребуванні кримінальної справи стосовно Дрозденка М.В., оскільки ухвала про відмову у призначенні судово-лінгвістичної експертизи та поверненні обвинувального висновку прокурору не належить до переліку судових рішень, що можуть бути оскаржені в апеляційному порядку.

Дрозденко М.В. також звернувся до суду з клопотанням про його залучення представником цивільного позивача. Хортицький районний суд міста Запоріжжя ухвалою від 10 лютого 2026 року, яку Запорізький апеляційний суд постановою від 8 квітня 2026 року залишив без змін, відмовив Дрозденку М.В. у задоволенні зазначеного клопотання. Верховний Суд у складі судді Другої судової палати Касаційного кримінального суду постановою від 5 травня 2026 року відмовив у витребуванні кримінальної справи стосовно Дрозденка М.В., вказавши, що ухвала про відмову у задоволенні клопотання про залучення представником цивільного позивача не підлягає апеляційному оскарженню, а постанова апеляційного суду – касаційному оскарженню.

Окремо Дрозденко М.В. звертався до суду із заявами про перегляд судових рішень за виключними обставинами у зв'язку з рішенням Європейського суду з прав людини у справі *Alengoz and others v. Ukraine / Аленгоз та інші проти України* від 2 квітня 2026 року (заяви № 14500/25, № 18188/25, № 18838/25, № 20476/25, № 23310/25, № 23374/25).

Велика Палата Верховного Суду ухвалами від 1 липня 2026 року відмовила Дрозденку М.В. у відкритті провадження за його заявами про перегляд ухвал Орджонікідзевського районного суду міста Запоріжжя від 14 квітня 2011 року та від 3 червня 2011 року за виключними обставинами.

Суб'єкт права на конституційну скаргу вважає, що внаслідок застосування оспорюваних положень Кодексу 1960 року, Кодексу суди „продовжують відмовляти у перегляді процесуальних рішень, які прямо впливають на право на захист, право на справедливий суд, право на ефективний засіб юридичного

захисту, право на мову судочинства, право на розуміння обвинувачення та право на участь цивільного позивача у кримінальному провадженні“.

3. Вирішуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

За Основним Законом України кожному гарантується право звернутись із конституційною скаргою до Конституційного Суду України з підстав, установлених Конституцією України, та у порядку, визначеному законом (частина четверта статті 55); Конституційний Суд України вирішує питання про відповідність Конституції України (конституційність) закону України за конституційною скаргою особи, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить Конституції України; конституційна скарга може бути подана в разі, якщо всі інші національні засоби юридичного захисту вичерпано (стаття 151¹).

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Основним Законом України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону; Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного провадження, визнавши конституційну скаргу непринятною, якщо зміст і вимоги конституційної скарги є очевидно необґрунтованими або наявне зловживання правом на подання скарги (абзац перший частини першої, частина четверта статті 77).

Дрозденко М.В. стверджує, що остаточними судовими рішеннями у його справі є ухвали Верховного Суду від 5 травня 2026 року та ухвали Великої

Палати Верховного Суду від 1 липня 2026 року. Проте зі змісту зазначених ухвал убачається, що остаточними судовими рішеннями у справі Дрозденка М.В. в аспекті порушених у конституційній скарзі питань є ухвали Верховного Суду від 5 травня 2026 року. Крім того, оспорювані положення Кодексу 1960 року, Кодексу в ухвалях Великої Палати Верховного Суду від 1 липня 2026 року не застосовані.

Аналіз змісту конституційної скарги дає підстави для висновку, що Дрозденко М.В., аргументуючи неконституційність статей 347, 350, частини другої статті 383, частини другої статті 388 Кодексу 1960 року, пункту 15 розділу XI „Перехідні положення“ Кодексу, фактично висловив незгоду із законодавчим регулюванням апеляційного та касаційного оскарження певних видів судових рішень, постановлених судами у справах, які розглядаються у порядку, визначеному Кодексом 1960 року, а також із застосуванням судами оспорюваних положень Кодексу 1960 року та Кодексу у його справі. Зазначене не є обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваних положень Кодексу 1960 року, Кодексу в розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Отже, автор клопотання не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Дрозденка Максима Вікторовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) статей 347, 350, частини другої статті 383, частини другої статті 388 Кримінально-процесуального кодексу України 1960 року, пункту 15 розділу XI „Перехідні положення“ Кримінального процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Першого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**